

רוזה רפפורט לבית לוריא

(שלושים למותה - י' אדר תשל"ז)

אנו זוכרים את נאמנותה ומסירותה לתפקידה כמטפלת בחולים וכדואגת לבריאותם של החברים; זוכרים את נכונותה לבוא תמיד לעזרתם של הזקוקים לטיפול ממחלותיהם או ממחושיהם. לא אחת נזדמן לי לשמוע מפי ד"ר מאנהיים, עליו השלום, דברי שבח והערכה לרוזה על מסירותה ויעילותה בטיפול בחולים. ורוזה היתה מזכירה אותו בכל הזדמנות באהדה עמוקה והערצה רבה ממש עד יוף ימיה.

מקובלת ואהודה על הציבור בקיבוצנו היתה המנוחה, וזה היה הגמול שזכתה לו בחייה. נאמנות לאנשים קרובים ולזכרם היתה מתכונותיה של רוזה. כך הקפידה בשמירה על זכרם של הוריה, ובהתקרב חגי ישראל שבהם אומרים תפילת "יזכור", ארבע פעמים בשנה, היתה נוהגת לבוא אלי ולשאול, מתי חל יום ה"יזכור".

הירבתה לספר על אביה, רבי זלמן לוריא ז"ל, שהיה בר-אוריין ומשכיל, אשר בצעירותו התקרב אל בן-דורו הקשיש ממנו הסופר העברי קלמן שולמאן, שהיה מפיץ בקרב יהודי רוסיה ונורת היהדות והשכלה כללית. נראה, שבהשפעתו התחיל גם בעצמו למשוך בעט הסופרים וכתב שירים בעברית ובאידיש. באורח פלא נשמרו אצל רוזה כמה מחברות-טיוטות של שיריו. אחרי מותה עיינתו שוב בעזרון הספרותי של אביה ומצאתי שם שירים ליריים, שירי-הגיון, שירי-טבע, ואף באלאדות אחדות ואחרון אחרון - שירי ציון המביעים געגועים לארץ אבותינו. היו אלה שירי תפילה ותחינה למי שאמר והיה העולם, שהוא, המשורר, יזכה, לפחות להיקבר בארץ הקודש. הוא לא זכה, אך צאצאיו, שייבדלו כולם לחיים ארוכים, זכו לעלות ולהשתתף בבניין המולדת הקמה לתחיה, ורוזה המנוחה בתוכם.

שלום לעפרה.